



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: P. H., narozený X, bytem X, X,
zastoupený: Mgr. Ing. Robertem Bochníčkem, advokátem, se
sídlem Americká 489/33, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČO: 70890366, se sídlem Škroupova 1760/18, 301
00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 7. 4. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, č. j. PK -
DSH/12490/20,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, č. j. PK - DSH/12490/20 i jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 11. 2020, č. j. 9033/2019-ODSH/TC-10 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 12 778,7 Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Roberta Bochníčka.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu Tachov, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 11. 2020, č. j. 9033/2019-ODSH/TC-10 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), byl žalobce uznán vinným tím, že porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **zákon o silničním provozu**), čímž z nedbalosti naplnil skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, neboť dne **21. 8. 2019** v době kolem **12:47 hod.** v obci Tachov, na kruhovém objezdu na křižovatce ul. Panenská a tř. Míru, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Opel Astra Sports Tourer reg. zn. X, kdy při jízdě držel v ruce telefonní přístroj (dále jen **předmětný přestupek**). Za předmětný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, v němž rozporoval tvrzení policistů zasahující hlídky; nedostatečně zjištěný stav věci a neprokázání předmětného přestupku. Žalobou naříkaným rozhodnutím poté žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, neboť neshledal žádnou z žalobcových odvolacích námitek důvodnou.

II.

Žaloba

3. V žalobě vyjádřil žalobce nesouhlas se skutkovými a právními závěry správních orgánů ve vztahu k prokázání protiprávního jednání. Žalobce v tomto směru namítal, že jediným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů byly výpovědi policistů, které byly nekriticky bez dalšího převzaty. Dále žalobce odkázal na judikaturu NSS (rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), kde je uvedeno, že držení mobilního telefonu v ruce řidičem je natolik obtížně zachytitelné jednání, že je otázka důkladného přezkumu přesvědčivosti důkazů klíčová. Takovým zjištěním dle žalobce mělo být např. zjištění přesného popisu mobilního telefonu. Výpovědi policistů se však s výpovědí žalobce neshodovaly ani v určení jeho barvy, přičemž policisté dále nebyli schopni shodně určit ani další specifikaci. V souvislosti s tím žalobce také poukázal na to, že **svědecké výpovědi policistů bylo třeba chápat pouze jako jeden z důkazů, nikoliv jako důkaz nezpochybnitelný. Správní orgán měl poté nesprávně rezignovat na další šetření a výpověď žalobce považovat za nepravděpodobnou pouze proto, že ji žalobce tvrdil v rozporu s výpověďmi policistů (rozsudek NSS č. j. 6 As 239/2014-39).**
4. Dle názoru žalobce měly správní orgány objektivně na základě racionálního zhodnocení posoudit, zda policisté vůbec mohli spatřit konkrétní protiprávní jednání žalobce tak, jak bylo policisty popsáno v jejich výpovědi. Žalobce také napadal závěry obou správních orgánů, které si udělaly pouze na základě výsledku policistů, aniž by ve věci provedly např. místní šetření a výpovědi policistů a žalobce tímto způsobem prověřily. Pro lepší představivost přiložil žalobce situační obrázek, z něhož dovedl, že vzdálenost automobilu žalobce od automobilu policistů byla **nejméně 11 metrů**, čímž považoval za vyvrácený

závěr správních orgánů o vzdálenosti mezi vozidly. Z nákresu dále dovodil, že při takové vzdálenosti a úhlu bylo vyloučeno, aby policisté spatřili mobilní telefon u pravé nohy žalobce.

5. Dále se správní orgány obou stupňů dle žalobce nijak nevypořádaly s dalšími okolnostmi, které žalobce namítal, a které bezpochyby měly vliv na vnímání situace policisty, tj. zejména skutečnost, že policisté měli zahlédnout mobilní telefon skrz dvojí sklo vozidel, ev. přes odlesk skel za slunného počasí; správní orgány rovněž ani nepodrobily přezkumu skutečnost, že policisté mohli sledovat žalobce ve vozidle pouze okamžik, což uvedl policista prap. L. B. i ve své výpovědi. Správní orgány rovněž nezjišťovaly, **zda úhel pohledu policistů na přijíždějící vozidlo vůbec umožnil vhléd do kabiny vozidla tak, jak byl policisty popsán.** Dle žalobce bylo velmi nepravděpodobné, aby se policisté v okamžiku, kdy do automobilu žalobce mohli ze své pozice nahlédnout, zaměřili zrovna oba na místo u pravé nohy řidiče a nikoliv např. na řidičovu hlavu a je otázkou, zda popis situace oběma policisty vůbec může odpovídat skutečnosti. Žalobce nadto dodal, že přestupek měl být spáchán na kruhovém objezdu, na kterém se dá očekávat, že většina řidičů přeřadí rychlost, což žalobce udělal tím spíš, jel-li z ulice Panenská, která se směrem ke kruhovému objezdu svažuje. Správní orgány měly veškeré okolnosti pečlivě vyhodnotit včetně otázky, zda je možné bez pochybností určit, že žalobce držel u pravé nohy mobilní telefon a policisté nemohli spatřit např. vyřazení rychlosti, zkrátka porovnat faktickou situaci s výpověďmi policistů a žalobce, což ovšem vůbec neučinily. **Zjištěná skutková podstata, jak byla správními orgány popsána, tudíž nemá dle žalobce oporu ve správních spisech.**
6. *Správní orgány dle názoru žalobce porušily princip presumpce neviny, který vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese důkazní břemeno a existují-li jakékoliv pochybnosti, je nutno je vyložit ve prospěch žalobce. Současně musí být dodržen vysoký standard při hodnocení hodnověrnosti důkazů a i při volném hodnocení důkazů musí správní orgán vycházet z úvahy, která odpovídá zkušenostmi prověřené pravděpodobnosti určité skutečnosti a zároveň musí být důkaz odrazem skutečných událostí a situací, aby mohla být ospravedlněna skutečnost, že rozhodnutí zasahuje do základních lidských práv jednotlivce (nález ÚS ze dne 16. 6. 2011 sp. zn. I. ÚS 864/11).*
7. Závěrem žalobce napadal postup správních orgánů spočívající v neprovedení důkazů výpisem hovorů žalobce, z něhož by bylo patrné, zda v inkriminované době telefonoval či posílal textové zprávy. Správní orgány se rovněž neměly vypořádat se skutečností, že žalobce měl ve vozidle aktivní hands-free sadu.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 26. 4. 2021 žalovaný k námitkám žalobce uvedl, že výpovědi policistů nepovažoval a priori za nezpochybnitelné, ale až po zhodnocení veškerého spisového materiálu dospěl k závěru, že výpovědi policistů jsou vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné rozpory či nejasnosti, přičemž nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise ani nevyplývá jejich nestandardní chování (nepřiměřená míra horlivosti, důkladná kontrola, šikanózní jednání apod.) či existence

jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů. Výpovědi policistů jsou v logickém kontextu s ostatními podklady - s oznámením přestupku sepsaném na místě a s úředním záznamem, které jsou součástí spisového materiálu Policie ČR. Dále žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu, která je i v napadeném rozhodnutí citována a věrohodné svědectví policistů považuje za dostatečný důkaz o spáchání obdobných přestupků, a není tudíž vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.

5. Dále žalovaný uvedl, že při pohledu z větší vzdálenosti (z odstupu) tak, jak zasahující policisté pozorovali žalobce, bylo možné zřetelně poznat, že osoba používá telefonní přístroj či hovorové zařízení, a za situace, kdy design současných mobilních telefonů si je velmi podobný a značku konkrétního telefonu je možné určit až z bezprostřední blízkosti a často dokonce teprve po zapnutí telefonu, je bezpochyby dostatečné svědectví o spáchání přestupku žalobcem, pokud policisté vypověděli, že jasně a zřetelně viděli, že řidič ve vozidle drží v pravé ruce u pravé nohy mobilní telefon tmavé barvy. Pro věc je zcela irrelevantní, že zasahující policisté nebyli schopni popsat do detailu držené hovorové zařízení (rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 - 23).
6. K námitce neprovedení důkazu výpisem hovoru žalovaný uvedl, že předložení tohoto důkazu bylo plně v dispozici žalobce, a pokud tak v řízení neučinil, nelze přičítat k tíži správních orgánů, že tento důkazní prostředek neprovedly. K druhé námitce stran existence hands-free sady žalovaný uvedl, že není pravdou, že se s touto nevypořádal, jelikož v napadeném rozhodnutí uvedl, že samotná existence hands-free sady ve vozidle žalobce nevylučuje skutkové zjištění policistů, že žalobce za jízdy držel mobilní telefon.
7. Žalovaný shrnul, že obdobné námitky, které uvedl žalobce v žalobě, uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a je tudíž toho názoru, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil již tam a závěrem konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn. Žalovaný tudíž setrval na napadeném rozhodnutí, kdy na toto tak v plném rozsahu odkázal. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba je důvodná.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: dne 21. 8. 2019 hlídka Policie ČR prováděla výkon služby a stála v Tachově na parkovišti u domu č. p. 477 s výhledem na vozidla projíždějící po kruhovém objezdu ulic Panenská a třída Míru. V době kolem 12:47 hodin vjelo na kruhový objezd z ulice Panenská motorové vozidlo tovární značky Opel, RZ: X, řízené žalobcem. Dle výpovědí policistů měl žalobce držet v pravé ruce u pravé

nohy hovorové zařízení – mobilní telefon tmavé barvy. Hlídka se za vozidlem rozjela a zastavila jej v ulici Plzeňská. Na místě bylo sepsáno oznámení přestupku [dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu, porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona], odvolatel se k věci vyjádřil a formulář podepsal.

12. Veškerá žalobní argumentace žalobce spočívala v tvrzeném nedostatečně zjištěném stavu věci stran možného nahlédnutí do vozu žalobce a údajném spatření protiprávního jednání žalobce, s tím, že v důsledku toho nebylo možné žalobce uznat vinným ze spáchání předmětného přestupku.
13. Žalobci je kladeno za vinu naplnění skutkových znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“*
14. Předpokladem naplnění podmínek výše uvedené skutkové podstaty je především nerespektování zákazu vyjádřeného v § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona *„Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“* Tj., že řidič nesmí za jízdy být i pouze držet či jinak používat mobilní telefon či jiné záznamové zařízení.
15. Nesporným učinili oba účastníci otázku prokázání uvedeného protiprávního jednání, kdy oba došli k názoru, že o spáchání předmětného přestupku zřídka bývají pořízeny videozáznamy či fotografie. Z toho důvodu je třeba dbát více na přesnost a konkrétnost svědeckých výpovědí policistů, kteří jednání naplňující skutkovou podstatu předmětného přestupku, jako jediní, upozorovali a dalších okolností, které mohou vést k prokázání viny.
16. Na daném místě je třeba uvést, že nejčastěji bývá pachatel přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona zpozorován v momentě, kdy drží ruku s telefonním zařízením u hlavy. Uvedené v daném případě neplatí, neboť oba policisté uvedli, že žalobce měl v inkriminovaný moment držet mobilní telefon v pravé ruce u pravé nohy, tj. ve spodní části kabiny řidiče pod úrovní dveřního okénka.
17. Jelikož se v daném případě nejedná o jednoduše zpozorovatelné protiprávní jednání, je proto třeba klást zvýšené nároky na jeho prokázání, tj. v daném případě na prokázání skutečnosti, zda mohli policisté skutečně uvedené protiprávní jednání zpozorovat. Správní orgány přesvědčivě argumentovaly tím, že běžně postačuje výpověď policistů, pokud je přesvědčivá, ucelená a konzistentní. Soud s tímto názorem souhlasí, avšak pouze za situace, kdy není důvod pochybovat o takto zjištěném stavu věci a dalších faktorech, které mohly mít na danou situaci vliv. Nicméně v daném případě považuje soud ze strany správních orgánů některé otázky, které vyvstaly, za nezodpovězené a to především s ohledem na způsob spáchání přestupku (myšleno místo, kde měl být mobilní telefon zpozorován).
18. Ačkoliv se tedy soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, že za běžných okolností lze vycházet pouze ze svědeckých výpovědí policistů, kteří svým postupem nezavdali důvod pro znevěrohodnění svých výpovědí (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114), je třeba trvat i na prokázání dalších skutečností a zajistit pro ně v rozumně očekávatelných mezích i další možné důkazy. V daném případě policisté skutečně konzistentně a jednotně vypověděli, že žalobce držel mobil tmavé barvy v pravé ruce u pravé nohy, stejně jako čas, místo a stav viditelnosti; také uvedli, že místo si vybrali z důvodu dobrého výhledu na vozidla; vzdálenost policejního vozu od ostatních vozidel pohybujících se na kruhovém objezdu měla být cca 5m.
19. I přesto však zůstává nezodpovězeno hned několik otázek. Jednou, a to zcela zásadní, z nich je i to, zda skutečně mohli policisté z místa parkoviště u domu Herny Baroko nahlédnout

do vozidla žalobce včetně místa pod úrovní dveřního okénka a také zda mohli skutečně spatřit mobilní telefon i s ohledem na další okolní podmínky (zejména eventuelní odlesk okénka a krátký časový úsek, po který bylo možné protiprávní jednání spatřit).

20. K uvedenému žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí k výpovědím policistů uvedl, že „*svědecké výpovědi policistů korespondují se spisovým materiálem, z technického hlediska jsou odvolacím správním orgánem vyhodnoceny jako zcela přijatelné, jelikož popisované pozorování bylo za daných podmínek uskutečnitelné, přičemž nejsou pochybnosti o jejich pravdivosti.*“ Na tomto místě není soudu jasné, z jakých technických hledisek bylo možné považovat za přijatelné tvrzení policistů. Napříč správním spisem není uvedena žádná informace o tom, jak mohlo být z vozidla policistů nahlédnuto do vozidla žalobce a tuto informaci není na základě spisového materiálu možné jakkoliv ověřit. Za tímto účelem by postačovalo, kdyby správní orgány provedly důkaz ohledáním místa a zjistily, v jakém výškovém převýšení oproti vozidlu žalobce či v jakém náklonu se nacházelo výchozí postavení policistů, zda se parkoviště nacházelo výše oproti úrovni vozovky na kruhovém objezdu či zda bylo policejní vozidlo vyššího typu (SUV, transit či běžně užívané vozy typu Škoda Octavia). Také teoreticky mohlo jít o kruhový objezd s nakloněním vozovky, který by policistům poskytl možnost náhledu do vozidla žalobce. Uvedené informace jsou podstatné z důvodu toho, že pokud se místo, kde policisté hlídkovali, nacházelo na stejné výškové úrovni jako vozovka kruhového objezdu a policisté současně prováděli hlídkování z vozu typu Škoda Octavia či obdobně výškově laděného vozu, pak se soudu nejeví jako pravděpodobné, aby spatřili mobilní telefon v pravé ruce u pravé nohy pod úrovní dveřního okénka.
21. Nelze navíc odhlédnout od skutečnosti, že spisový materiál, o němž žalobce opírá svůj závěr, že došlo k tvrzenému jednání žalobce, tj. oznámení o přestupku ze dne 21. 8. 2019 a úřední záznam z 23. 9. 2019, byl sepsán členem policejní hlídky provádějící výkon služby prap. L. B., a je proto logické, že svědecké výpovědi svědků – členů policejní hlídky L. B. a prap. V. T.- za této důkazní situace korespondují se spisovým materiálem, jak konstatoval žalovaný.
22. Soud nepřistoupil k provedení žalobcem navrženého důkazu – situačního obrázku -, neboť se nejedná o jakkoliv průkazný zdroj informací.
23. V souvislosti s možností odlesku od dveřních okének společně s pohledem policistů do kabiny vozidla žalobce přes dvě skla, nejeví se jako dostatečné tvrzení, že byl letní měsíc v srpnu; bylo 12:47; viditelnost nebyla snížena a policisté údajně sledovali vozidlo na vzdálenost cca 5m. V tomto směru je třeba lépe se vypořádat s možným odleskem či jiným do úvah přicházejícím světelným faktorem, který by mohl pozorování ovlivnit (zatažená obloha, vozovka nacházející se ve stínu apod.) a nelze se proto spokojit s výše uvedeným konstatováním.
24. Za příkladný, co se týče zjištěného stavu věci, lze uvést případ, o němž rozhodoval Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 7. 2017, č. j. 17 A 20/2016.
25. Námitku neprovedení navržených důkazů žalobcem ve správním řízení, tj. výpisu volání a sms, nepovažuje soud za důvodnou, neboť ani tento důkaz by ani v případě případně prokázané absence hovoru či sms zpráv v inkriminovanou dobu jednoznačně nevylučoval možnost, že žalobce držel mobilní telefon v ruce. Současně s tím považuje soud ze shodných důvodů za irelevantní i argumentaci žalobce stran přítomnosti hands-free sady ve vozidle. Z tohoto pohledu je pak nedůvodné i tvrzení žalobce o přítomnosti hands-free sady ve vozidle, neboť žalobce si mohl pouze z mobilu číst přijaté e-maily či zprávy a nemusel v daný moment s nikým komunikovat. Postup správního orgánu byl tak v tomto směru v souladu se zákonem.
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud napadené rozhodnutí žalovaného a jemu

předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozsudkem zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (**výrok I. rozsudku**) pro vady řízení (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.) spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Správní orgán I. stupně je povinen výše uvedené nedostatky odstranit, především je za tímto účelem povinen prokázat, zda skutečně mohli policisté z místa provádění hlídky nahlédnout do vozidla žalobce takovým způsobem, který by jim umožnil spatřit, zda skutečně žalobce držel mobilní telefon v pravé ruce u pravé nohy. Právním názorem soudu je správní orgán vázán, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

27. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen *advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za podání žaloby), tj. 6 200 Kč. Ačkoliv ve sdělení žalobce ze dne 18. 5. 2021 je jako samostatný úkon uvedeno také nahlížení do spisu u správního orgánu I. stupně dne 23. 5. 2021, neuznal soud toto nahlížení jako samostatný úkon, neboť ten je zahrnut již v úkonu převzetí a příprava věci dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a současně jej výčet § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu neobsahuje. K odměně za dva úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Ford Mondeo, RZ X, z Plzně do Tachova a zpět za účelem nahlédnutí do správního spisu správního orgánu I. stupně dne 25. 3. 2021 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákoník práce*), činí 542 Kč (tj. 123,4 km x 4,40 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 *zákoníku práce* a § 4 písm. a) vyhlášky č. 589/2020 Sb. činí 339,6 Kč (tj. 9,9 l/100km x 27,80 Kč/l x 1,234), tedy celkem 881,6 Kč. Dále žalobci náleží částka 400 Kč za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 1 697,1 Kč, tj. 21% z částky 8 081,6 Kč. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tak činí celkem 12 778,7 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobci nahradit k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (**výrok II. rozsudku**), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. 6. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně